

**ה"ת 31185/03 - א.ב. איתם בע"מ - ח"פ 513770032 נגד
משטרת ישראל - צח"מ שפלה והגנת הסביבה, מגנזי בטון בע"מ - ח"פ
513276360**

בית משפט השלום הראשון לציון

ה"ת 19-03-31185 א.ב. איתם בע"מ נ' משטרת ישראל ואח' לפני:
כבוד השופט גיא אבןן המבוקשת:
א.ב. איתם בע"מ - ח"פ 513770032 ג' ג ד המשיבות:
1. משטרת ישראל - צח"מ שפלה והגנת הסביבה
2. מגנזי בטון בע"מ - ח"פ 513276360 שם המבוקשת:
עו"ד עופר ארמוני שם המשיב 1:
רס"מ איתן אנקרי שם המשיב 2:
עו"ד ד"ר איתן פינקלשטיין שם המשיב 2:

החלטה

לפני בקשות של המבוקשת ושל המשיבה 2 להחזיר תפוסים - משאיות ונגררים. 4 שאלות עומדות בסיס ההחלטה: א. מי הזכות למכור נכס תפוס להשאת שוויו - לבעליו או למدينة? ב. האם למدينة סמכות להחזיק תפוסים בתפיסה זמנית כשאין עילית חילוט? ג. היחס בין תכליות התפיסה לתנאי השחרור. ד. אימתי זכאי בעל התפוס להוצאות ולפייצויים?

רקע - בהתמצית

1. המשיבה 1 - צוות חקירה מיוחד במרחב שפלה של משטרת ישראל בשלוב תביעות משטרת ישראל - מדור הגנת הסביבה (להלן: המדינה) מנהלת חקירה רבת מעורבים וחסודים בחשד לביצוע עבירות לכלו והשלכת פסולת בגין חוק שמירת הנקיון, התשמ"ד-1994, מטרד לציבור בגין ל██יף 215 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 ועבירות נוספות. במסגרת החקירה נתפסו ביום 19.4.3 כ- 40 כלי רכב וכלי עבודה, זאת בהתאם לצוים שהוצאו כדין.

2. ביום 13.3.19 פנתה המבוקשת (להלן: איתם) בבקשת השבת תפוסים: משאית מסוג וולבו ל"ז 6382731 בצוירוף עגלה ל"ז 9849476 (להלן: משאית א') ומשאית מסוג מרצדס ל"ז 4978673 בצוירוף עגלה ל"ז 9859373 (להלן: משאית ב'). ביום 25.3.19 התקיימו דיון בבקשתה, אשר בסיוםו הגיעו איתם והמדינה להסכמה שקיבלו תוקף של החלטה באשר לתנאים להשבת משאית א' לידי איתם (תנאים מקובלים בפסקיקה לצורך אפשרות חילוט בעתיד: איסור דיספוזיציה, חתימה על התcheinות עצמית להשבת המשאית למدينة בכפוף לדרישת עירית ביטוח מקיים בו שימוש המדינה מوطב ראשון, רישום שעבוד ל佗בת המדינה ברשם המשוכנות וуйkol לטובהה במסדרד הרישוי, הפקדת ערובה במזומנים להבטחת ירידת ערכה של משאית א'), ואילו באשר למשאית ב' - נוכח העובדה שזו שייכת למשיבה 2

עמוד 1

(להלן: מוגנזי), הוסכם לא לקיים דין עד שיתאפשר למוגנזי לפנות בבקשתה מתאימה, ככל שלא תגיע להבנות עם המדינה.

3. ביום 17.6.19 פנתה אitem בבקשתה חדשה, על רקע שינוי נסיבות. לטענתה, בשל קשיי נזילות לא עליה בידה להעמיד את העורובה שנדרצה לשחרור משאית א'. מכאן, נוכח העובדה שימושית א' משועבדת לבנק כנגד הלוואה, עתרה להסביר לה את המשאית על מנת שתמכור אותה, תחזיר לבנק את יתרת ההלוואה ותפרק את ההפרש בחשבון משטרת ישראל חלף משאית א'. אשר למשאית ב', עתרה להשיבה לידי מוגנזי.

4. ביום 23.6.19 פנתה מוגנזי בבקשתה לקבל לידי את משאית ב'. לטענתה, היא איננה צד נדרש לחקירה, וכל חטאה בבעלותה על משאית ב'. לדבריה, לא קמה עילה להשחרר את משאית ב' בתום ההליך, ומשכך אין עילה להותירה תפוצה. לטענתה, היא הודיעה למדינה נכונה לחתום על התcheinבות בשווי עלות משאית ב' שלא להשכיר אותה לאיitem, אלא שהמדינה הסכימה לשחרר את משאית ב' בכפוף לתנאים המקובלים בפסקה להשבה לצורכי חילוט בעתיד, לרבות הפקדת ערובה במזומנים בשיעור 30% משווי המשאית. משכך ביקשה מוגנזי לחיבב את המדינה בהוצאותיה בגין ההליך המשפטי בסך של 15,000 ₪ ובפיצויים בגין הנזק שנגרם למוגנזי כתוצאה מאית השכרת המשאית בסכום של 10,320 לירות, והכל בתוספת מע"מ.

5. בטרם נקבע מועד לדין הורייתי למדינה להבהיר מכוחஇזע עילה ניתן יהיה לחליט בתום ההליך את משאית ב'. בתגובה מיום 27.6.19 שבה המדינה ועמדה על עמדתה כי לא ניתן לאפשר שחרור של משאית ב' ללא תנאים (ambil) שהשיבה על שאלת בית המשפט), והבקשתה נקבעה לדין. לאור בקשות דחיה של הצדדים התקיים סופו של דבר הדיון במהלך הפגרה ביום 19.5.8.2019.

עליך טענות הצדדים בדיון

משאית א'

6. אitem שבה ועתרה לאפשר לה למכור את משאית א' בעצמה, כשלטענתה זו הדרך היחידה להיפרע מן המשאית באופן שיישמר ככל הניתן על ערכה. לטענתה, מחיר המחרון של המשאית כ- 440,000 ₪, ואולם שוויה לצורך מכירה נמוך יותר, שכן היא נמצאת ללא תנופה מזה מספר חודשים, דבר שפוגם בכספי המשאית, ועליה לעבור תיקונים וטשטט. יתרת ההלוואה (השבוד לבנק) עומדת על כ- 320,000 ₪. לטענתה, המדינה צפואה למכור את המשאית במחיר מזה שאיתם תוכל לקבל, וכتوزאה מכך לא יוותרו כספים להפקדה בקופה החילוט.

7. המדינה עתרה לאפשר לה למכור את משאית א' בהתאם לנוהלי משטרת ישראל. ב"כ המדינה לא ידעת להצביע על המחיר בו תוכל המדינה למכור את המשאית.

8. מגנזי חזרה על הטענה כי בהיעדר עילה לחייב בתום ההליך, אין עילה להמשיך ולתפוס את המשait. לטענתו מגנזי, המדינה דחתה את בקשה חרף הסכם שהוצע בין מגנזי לבין אitem, לפיו המשait הושכרה לaiitem. כן טענה כי המדינה סירבה לבקשותיה שנוצעו למזער מזקים שנגרמו למשait: פריקת עפר מהמשait על מנת להפחית מהעומס על הקפיצים והצמיגים, והצריך להניע את מנוע המשait מפעם לפעם. ב"כ aiitem שב ועתר לקבלת הוצאות בסך 00,000 15 ₪ בתוספת מע"מ בגין ניהול ההליך, ופירט את שיעור הפיצים המגיעים למגנזי בגין אובדן אפשרות לשכור את המשait ונגרר נוסף בו ניתן לעשות שימוש אך ורק עם משait ב'. הנזק הכללי בגין אובדן הכנסתות מगע לטענותו לסכום של 112,230 ₪ (כולל מע"מ), ועל כך יש להוסיף סכום נוסף נוסף של 20,000 ₪ בגין נזק משוער לקפיצי המשait ולצמיגים.

9. ב"כ המדינה שב ועתר לאפשר השבת משait ב' אך ורק בכפוף לתנאים המקובלים בפסיקה להשבה לצורכי אפשרות חילוט בעתיד, גם שלטענותו עלילת התפיסה היחידה היא מניעתית - למנוע ביצוע עבירות במשait ב'. לשאלת בית המשפט אישר כי אין בידו להציג עילה לחייב את משait ב' בתום ההליך, ככל שיוגש כתוב אישום נגד aiitem. אשר לדרישת הוצאות ופיצויים, עתר כי מגנזי תציג קבלות.

ד"ל

מסגרת נורמטיבית - תכלית התפיסה

10. 5. עילות תפיסה מפורטות בסעיף 32 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש, התשכ"ט-1969] (להלן: פס"פ), הקובע כדלקמן:

סמכות לתפוס חפצים

32. (א) רשיי שוטר לתפוס חפץ, אם יש לו יסוד סביר להניח כי באותו חפץ בעברה, או עומדים לעבור, עבירה, או שהוא עשוי לשמש ראייה בהליך משפטי בשל עבירה, או שניית כ舍ר بعد ביצוע עבירה או כאמצעי לביצועה.

עלילת תפיסה ששית - תפיסה בשווי - נוספה בהתאם להוראת סעיף 26 לחוק איסור הלבנתה הון, התש"ס-2000 והוכרה בפסקה (בש"פ 1359/17 מדינת ישראל נ' ברוך (15.3.2017)). עילה זו איננה רלוונטית להליך דין, ומשכך נמקד את הדיון בעילות המפורטות בפס"פ.

11. שלוש תכליות מבוססות את העילות לתפיסה חפץ: חילוט - אם בחפץ נעשה שימוש לצורך עבירה, או שניית כ舍ר بعد ביצוע עבירה או כאמצעי לביצועה; מניעתית - לגבי חפץ העשי לשימוש לביצוע עבירה שטרם נעצרה; ראייתית - החפץ עשוי לשמש ראייה בהליך משפטי (רע"פ 08/2000 אברם נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (7.4.2009)).

משאית א'

12. בהחלטה קודמת אימצתי את הסכומות הצדדים והוריתי על השבת משאית א' לאיitem בכפוף לתנאים שיבטיחו אפשרות חילוט המשאית או שוויה בתום ההליך, ככל שיוגש כתוב אישום. מכאן, אין מחלוקת בין הצדדים על תכילת תפיסתה של משאית א'.

13. המחלוקת היחידה לגבי משאית א' נוגעת לשאלת מי יהיה הגורם שימכוור אותה. למעןה לשאלת זו ראו החלטתי בץ"א 17-06-35739 מדינת ישראל נ' יגמר סامر, פסקה 20 ואילך (1.8.17), וההחלטה בית המשפט המחוזי מרכז-לוד, כבוד השופט א' יקואל אשר דחה עירר בעניין זה, ע"ח 17-09-5575 סامر נ' מדינת ישראל, פסקה 28 ואילך (28.11.17). בטעמיה, נקבע כי נוכח הכלל לפיו המדינה היא הנושא באחריות להשאת שווים של תפוסים שבחזקתה, הרי שכחلك מהאחריות נלמדת זכותה ואף חובהה של המדינה למכור תפוסים פסידים, כאלו שערכם פוחת בחלוף הזמן. הרוצה להרחיב מזמן לעין בהחלטות דלעיל.

14. מכאן, ככל ראו לקביל את עמדת המדינה ולאפשר לה למכור תפוסים פסידים על מנת למקסם את שווים. עם זאת, אין מדובר בכלל מוחלט, וככל שבית המשפט מגיע למסקנה שמכירה על ידי המדינה אינה יעילה ותביא באופן מובהק להפסד אל מול מכירה על ידי בעל התפוס, אזו ראו לקבע תנאים שיאפשרו מכירה על ידי הבעלים.

15. במקרה דן איש הצדדים לא הצבע על המחיר בו יוכל למכור את משאית א', ומשכך חלה ברירת המחדל לפיה המדינה היא שזכתה למכור את המשאית במרכז שינוהל על ידי משטרת ישראל בהתאם להנחיות יחידת החילוט באופטראפום הכללי. עם זאת, ראוי לאפשר לשני הצדדים לשקל פעם נוספת את עמדתם, באופן שאיתם רשאית להודיע עד יום 19.8.19 מהו סכום המינימום בו היא מתחייבת למכור את משאית א', והמדינה תודיע תוך 3 ימים נוספים האם במצב דברים זה היא מעדיפה למכור את המשאית עצמה, שמא תסכים לאפשר לאיitem למכור אותה.

משאית ב'

- אין מחלוקת על כך שמשאית ב' נתפסה כדין.
- אין מחלוקת על כך שהמדינה נכונה להשיב אותה למגנזי - בעלייה. מכאן, משאית ב' אינה נדרשת כראיה לצורך ניהול ההליך.
- אין מחלוקת על כך שמדובר או מי מטעמה אינם חשודים ביצוע עבירות.

- אין מחלוקת על כך שהמדינה איננה מבקשת לחייב את משait ב' בתום ההליך. מכאן - לא קמה עילת חילופין.

תוצאת האמור עד כה היא שהתכלית היחידה שיכולה להצדיק את המשך תפיסתה של משait ב' על ידי המדינה, היא תכליית מניעתית - למנוע אפשרות ביצוע עבירות באמצעותה, וזה העילה עלייה עמד ב"כ המדינה (פרוטוקול עמוד 6 שורות 3-4).

היחס בין תכליות התפיסה לתנאי השחרור

17. על תנאי השחרור שייקבעו להلوم את תכליות התפיסה, ראו בש"פ 9469/09 מלאך זיאדנה נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (3.12.09):

"במסגרת עירcit איזון זה שבין זכותו הקניינית של מבקש שחררו של החפש לבין הרצון להבטיח את מימושה של תכליית תפיסתו של הנכס, על בית המשפט להתחשב בתכליית הקונקרטית המונחת בסיס תפיסתו של החפש בנסיבות העניין" (הדגשה במקור - ג"א). "...משנתבררה תכליית (או תכליות) תפיסת החפש שחררו מתבקש, על בית המשפט לקבוע האם ניתן להשיג תכליית קונקרטית זו על דרך של קביעת "חולפת תפיסה" - היינו, על-ידי שחרור החפש בתנאים הבאים להבטיח את מימוש תכליית התפיסה - וזאת על-מנת להביא לפגיעה פחותה בזכות הקניין של בעל הזכות בחפש התפוס".

18. אין דין תפוס שנועד לשמש כראיה, דין תפום שנועד לחילופין, ואין דין תפיסת שנועדה למנוע ביצוע עבירה עתידית. כך, תפוס שנועד לשמש כראיה, לעיתים לא ניתן לשחררו כלל, שכן חובה להבטיח את אפשרות הצגתו בבית המשפט במסגרת ההליך, ולעתים ניתן לשחררו בכפוף לויתר על כלל הראייה הטובה ביותר. תפוס שנועד לחילופין בתום ההליך ניתן בכפוף לשחררו בכפוף לקבעת תנאים שיבתו חילופין בעין או של שווין בתום ההליך, ולעתים לא ניתן להשיבו כלל, למשל כשמדובר בתפיסה של חפש אסור בהחזקה (בכלל או על ידי בעליו) אשר נועד להשמדה בתום ההליך. השיקולים מורכבים אף יותר כשמתקיימות מספר תכליות תפיסה לאותו החפש.

19. במקרה דין תפיסת המשait נועדה למנוע ביצוע עבירה. אלא שכזכור, מגנזי איננה חסודה ביצוע עבירה, ומכאן די בתנאי מינימלי בדמות חתימה על התcheinבות להימנע מהשבת המשait לידי אתם, ואין צורך בתנאים מכבדים יותר בדמות איסור דיספוזיציה, הפקדה כספית, ביטוח או שעבוד, באשר אלו רלוונטיים במקרה בו יש צורך לאפשר חילופין בתום ההליך. כמו כן, אין צורך בחתימה על התcheinבות להימנע מביצוע עבירה כלשהי במשait ב', שכן מגנזי איננה חסודה ביצוע עבירות, ואין הצדקה להעמיד אותה כאחראית על עבירות שאולי תבוצענה בעתיד על ידי מי משוכרי המשait, זאת להבדיל ממניעת מסירת המשait לאותם שלאפי החשד ביצעה בפועל עבירות באמצעות המשait.

20. מכאן, מצאתי להורות על השבת משait ב' לידי מגנזי בכפוף לכך שהאחרונה תחתום על התcheinבות כספית בשווי

משאית ב' (בהתאם למחירון "לו' יצחק") להימנע ממיסירתה לידי איתם.

הוצאתות ופיקזים

21. דין בתפיסה זמנית עוסקת בהתנחות שבין זכות הקניין של הפרט לבין אינטרסים של המדינה בניהול היליך הפלילי. מכאן, הנורמות שחולות על היליך שאובות בעיקר מהתפקיד הפלילי. גם שדומה כי אין חולק על כך שבית המשפט רשאי להשיט הוצאות בגין היליך פלילי, הרי שאלו יפסקו בשורה ובמקרים חריגים, בדרך כלל על רקע התנהלות פסולה ובלתי הולמת מצד הגורם עליו הוטלו הוצאות, לרוב לאחר שבית המשפט זהירותו מבועדת מועדת.

22. ב"כ מגנזי עתר להשיט על המדינה הוצאות בעינה כי התנאים אותם הציבה להשבת משאית ב', אינם סבירים. כן עתר לחיב את המדינה בפיקזים בגין נזקים שנגרמו לטענתו למגנזי כתוצאה מהחזקת משאית ב' למשך מספר חודשים.

23. נוכח התנאי שקבעתי להשבת משאית ב', לא ראוי לפ██וק הוצאות. העובדה שלא מצאתי לקבל את עדמת המדינה באשר לסוג התנאים הנדרשים והיקפם, אינה מביאה למסקנות אותן ביקש ללמידה ב"כ מגנזי, לפיهن עדמת המדינה נובעת מהתנהגות פסולה, מרשלנות, מזדון או מהתעלומות מחובותה כמי שמחזיקה בקניין הפרט. כל שנמצא הוא כי המדינה שוגטה בהיקף התנאים אותם ביקשה לקבוע, האotto לא. מנגד, אילו מצאתי כי אין הצדקה כלשהי להורות משאית ב' תפוצה, משמע היויה על השבתה למגנזי ללא כל תנאי, או אז אין זה בלתי סביר להניח שהייתו מצוי לחיב את המדינה בהוצאות, בגין רשלנית ובלתי סבירה. אוסף כי מצופה מהמדינה להפיק לקחים מהמקרה דין ולשקל בפעם הבאה את עדמתה ותנאי השחרור המבוקשים בכפוף לתכליות התפיסה הרלוונטיות.

24. אשר לדרישת פיקזים בגין פגעה בהכנסות מגנזי ונזק שנגרם לפי הטענה למשאית ב', מלוי להביע עדמה בנוגע לפגיעה בקניינה של מגנזי, אין הצדקה לנחל בגין היליך כאן בירור מלא של הסוגיה, הדורשת הבאת עדמים וניהול הוצאות. דין בתפיסה (ודאי בתפיסה זמנית) נועד להיות קצר ומוקדק ואינו עוסק, בכלל, בטענות מסווג זה. בירור כאמור צריך להתקיים בהיליך נפרד, ככל שמדובר תמצא להגיש תובענה אזרחות. ראו בש"פ 2013/13 מדינת ישראל נ' ועד גולן (16.1013).

25. בגין מעלה מן הצורך אציג, שככל שמדובר סבירה שהתנהלותה של המדינה אינה ראוייה בכל הנוגע לאופן החזקת משאית ב' (הneed בפריקת המשאית ממטען ובהנעת המטען מעט לעת), מצופה היה ממנו לפנות בבקשת מתאימה וധופה לבית המשפט, באופן שהוא מאפשר קבלת התייחסות המדינה וממן החלטה ללא קשר לשאלת השבת התפוס.

נוכח המפורט לעיל אני דוחה את בקשה של מגנזי לפ██וק הוצאות ופיקזים.

.26. א. משאית א' תימכר על ידי המדינה כמפורט בסעיף 15 לעיל ובכפוף להסתירות המפורטת (שם).
מצירות - תזכורת פנימית לפני ליום 19.8.25.

.ב. משאית ב' תושב למגנזי בכפוף לחתימתה על התcheinבות כספית כמפורט בסעיף 20 לעיל.

.ג. אין צו להוצאות ופייצויים.

ניתנה היום, י"א אב תשע"ט, 12 אוגוסט 2019, בהיעדר הצדדים.

ההחלטה תישלח לצדים.